

éppenhogy

Szemgödröm sekély töbör
Lassan kimart zsomboly
Kitikkadt éhes víznyelő
Szomjas tüzijáték
Visszahullt darabjai
Megkövült hamuhantok szétropanó
Rögök
Röhögök
Tudattalanul vagy éppenhogy
Petri-csészébe hányom
Őket – őket
A mai hajnali verset
Megírtam magamban
És így elfelejtésre ítélték még félálomban

Lyukat üt a mél...

Magamban elgondolhatom
Kora nyári estén a terasz melletti szobában
Hogy a fehér gém mit keres az autószerelő
árokpartján a hülye madár
Odafelé menet reggel épp egy kört befejezve
Leszállni készült amikor arra mentem

Most nem is látok
Rendesen de szól a rainbow in the dark
Teát iszom
Újra vége egy szezonnak

Belefeledkeztem a szabadság hiányába
Egy porcelántányér szélén sétálok és
Talpam le-lecsúszik a sípcsontomról levágja a bőrt
Éle tompa mint a szpartakiadás padé

Festett tested nappali pávaszem lelkem büszkeségem
Feslett testek vergődő molyok:
Egyszerű eukarióta álmaim atkák és zsizsik
Testem négyméteres angyal
Szárnyait ha kiterjeszti bárhová elér
Nyílvesszejével széthasítja a kétely gránitasztalát
Tonnánként szeleteli az esendőség
Durva szilánkjait
A neonekék égbolt fehér gémjei közé mélyhangú elmosódott
Sóhajokként azt nyögi hogy ezek a maszatok a lelkek
Szénnel skiccelt fájdalmas lélegzetvételei
Teleszemetelt terei a hazug káosznak
A négyméteres angyalom ha kiterjeszti szárnyait
Felrepül az Olümposzra hogy meglátogassa az isteni tavakat
Amelyekről csak mostanában hallani
Ebben a pillanatban találtam ki hogy ott vannak
És tűzhalak úszkálnak bennük.

Angyalom arany nyilával világnyi lyukat üt a méltánytalanságba